U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. D.,** zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-1036/ZA-ZA02-BE04-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, č. j. 1Az 35/2016 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřuje proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný svým rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) ignoroval skutkové okolnosti jeho případu, ačkoli jsou objektivně dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Napadený rozsudek rovněž považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se rovněž řádným způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami a důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel přitom již v řízení o žádosti uváděl, že se obává návratu na Ukrajinu, neboť by musel nastoupit do armády a účastnit se bojů, při kterých by mohl přijít o život.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl odmítnutí stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Setrval na svém vyjádření k žalobě, dle kterého považuje své rozhodnutí za věcně správné a dostatečně se zabýval všemi stěžovatelem uplatněnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Jelikož kasační stížnost je přípustná a jsou splněny další podmínky řízení, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. posouzením přijatelnosti kasační

stížnosti, tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by bylo třeba jako nepřijatelnou odmítnout.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Pro posouzení je podstatná stávající judikatura tohoto soudu.

Problematikou odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantního důvodu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině např. v usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 24, či ze dne 12. 6. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 - 26). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „[*s*]*amotné odmítání tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským předsvědčením*“ (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44). Stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti pouze tvrdil, že službu v armádě odmítá na základě svého přesvědčení, bez jakéhokoli upřesnění či doložení, že nějaké konkrétní politické, náboženské či morální přesvědčení má a v minulosti je jakkoli projevil. Nadto dle správního spisu, konkrétně pak z protokolace stěžovatelova pohovoru k žádosti, jasně vyplývá, že stěžovatel byl příslušníkem ukrajinských ozbrojených sil po mnoho let, a to naposledy v hodnosti majora. Ve světle této skutečnosti působí jím tvrzené důvody pro odmítání vojenské služby účelově.

Stěžovatelovy kasační námitky jsou navíc formulovány velmi obecně. Se srovnatelnou měrou obecnosti proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud odůvodnil napadený rozsudek srozumitelně a neopomněl vypořádat žádnou žalobní námitku. Napadený rozsudek tak tvoří vnitřně bezrozporný a logický celek, ze kterého je zřejmé, proč městský soud považoval žalobní námitky za mylné, liché nebo vyvrácené.

Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítl ji pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto za přiměřeného užití ustanovení § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Obdobně je tedy třeba postupovat i v případě odmítnutí kasační stížnosti. S ohledem na uvedené nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu